

LAURA FECHOVÁ

To, čo
z nás

ostalo

COO
BOO

To, čo z nás ostalo

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Laura Fechová

To, čo z nás ostalo – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť
rozširovaná bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

LAURA FECHOVÁ

To, čo
z nás
ostalo

Aj tak je láska a šťastie iba klam, či nie?

COO
BOO

Text © Laura Fečová, 2025

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2025

E-book konverzia © Grafické a DTP studio Albatros Media

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa. Vytážovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4557-4

ISBN e-knihy 978-80-566-4573-4 (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-566-4574-1 (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-4575-8 (mobi)

Tým, ktorým ublížili,
a predseda neustratili nádej.

Tým, ktorí ublížili,
aby im bolo odpustené.

Leto 2016

1

Lili

Nádej živí snívanie

To, že je mama alkoholička, som pochopila v desiatich. Týždeň nenakúpila žiadne potraviny. Škvrkalo mi v žalúdku, keď mi jej nový priateľ ponúkol sladkosť, ak ma bude môcť pozorovať pri kúpaní.

Odvtedy sa v mojom vnímaní veľa zmenilo.

Výživné, ktoré nám otec mesačne posielal a o ktorom mama tvrdila, že nikdy neprišlo, som jej kradla z peňaženky. V ten deň, keď si ho prevzala, a skôr ako ho minula na alkohol.

Domáce úlohy zo školy slúžili ako výmena za desiatu.

Našetrené peniaze som ukrývala do skrinky v školskej šatni, pretože jedine tam boli chránené pred maminými hysákmi z abstínkov. Keď sme po týždni od jej výplaty nemali za čo nakúpiť, poslúžili mi na teplé obedy.

Moja mama je kultivovaná žena, teda aspoň bola. Nikdy nepila na verejnosti. Alkohol si kupovala v reťazci vo vedľajšom meste cestou z práce, aby ju pri tom nik nevidel. Pracovala päť dní v týždni a v práci mala vždy iba takú hladinu alkoholu, aby to nevzbudzovalo pozornosť.

Doma jej alkoholizmus nabera iný level.

A jej víkendové vzťahy sú na tom podobne.

Usmieva sa na mňa a zamyká náš dvojizbový byt. Je to strojený úsmev a pod jeho povrchom kypia emócie.

Svetlé vlasy má po dlhej dobe upravené a stiahnuté v elegantnom vrkoči, pri ktorom jej na tvári vyznejú belasé vpadnuté oči.

Neznášam, že pri pohľade do zrkadla v sebe vidím toľko z nej.

„Budú to len dva mesiace a som späť, zlatko,“ pohladí ma po vlasoch.

Keď za sebou začujem cudzie kroky, odtiahnem sa od nej. Ujo Tono stojí za mojím chrbtom a presne viem, ako sa díva na mamu, hoci mu nevidím do tváre.

„Chod' do auta, Lili, určite ste sa už s mamou rozlúčili.“ Má tvrdý, neoblomný hlas a pevnú tvár. Vyzerá, že by som sa ho mala báť, ale on svoj postoj vysielá k mame, nie ku mne.

Odídem bez toho, aby som sa za ňou obzrela.

Sklamala ma. Chýbali nám dva mizerné mesiace spoločného života v stereotype, aby som v septembri mohla odísť na internát. Môj výborný prospech a naša rodinná situácia, keď mama prišla pred rokom o prácu, by stačili na to, aby mi štát zaplatil internát, kým dokončím strednú školu.

Všetko mohlo byť krásne, ak by sa mama nerozhodla podstúpiť liečenie. Teraz. Po tom všetkom.

Namiesto brigády, ktorá by mi počas leta priniesla dosť peňazí aj na pol roka, teraz musím nastúpiť do ujoovho auta a bývať uňho, kým sa mama nevráti.

„Si v poriadku?“ spýta sa, hneď ako si sadne za volant.

Venujem mu nacvičený úsmev a prikývnom.

Rukou si ustarostene prechádza po prešedivených vlasoch a keď mu pohľad spočinie na jedinom malom kufri, ktorý mám vzadu, vzdychne. „To je všetko?“

„Nebrala som si toho veľa, mama sa určite dá čoskoro dokopy.“ Je to všetko, čo mám, a aj tak je kufor plný iba spoločnice. Väčšinu tvoria kancelárske papiere z učebne informatiky a ceruzky. Klamem, pretože pravda by nikomu neprospeľa.

„Aha,“ zádumčivo hľadá pred seba.

Čaká nás trojhodinová cesta autom a skôr ako sa ma začne pýtať na mamu, opriem sa dozadu a privriem oči. „Ak ti to nevadí, pospím si, domov som prišla až nadránom.“

Mám zatvorené oči a aj tak viem, ako som ho prekvapila. „Iste,“ prehodí a ja sa po zvyšok cesty tvárim, že spím, hoci mi to myšlienky nedovolia.

Mamina sestra býva v bungalove s dvojmetrovým betónovým plotom. Skôr ako vôbec stihnem vystúpiť z auta, rozbehne sa ku mne štíhle, vysoké žieňa a vrhne sa mi okolo krku.

Pokúšam sa prekonať inštinkt a nestriať ju zo seba ako zviera. Na takúto vrelosť nie som zvyknutá a nie je mi to príjemné.

Bianka by sa zaiste nahnevala, ak by som to urobila, preto jej objatie opätujem. Nevideli sme sa takmer dva roky, odkedy u nás boli naposledy, a za ten čas sa poriadne zmenila.

„Ahoj, Lili! Som taká šťastná, že si tu. Budú to peckové prázdniny, však, Alex?“ otočí sa na svojho brata, ktorého som nestihla zaregistrovať.

Berie mi kufor z auta a snaží sa zakryť otrávenie. „Ahoj, to určite.“

Zvýskne mi do ucha a odtiahne sa odo mňa na dĺžku paží. Obzeráme si jedna druhú.

Má dlhé vlasy upravené vo veľkých vlnách a čerstvo nafarbené, pretože ich hnedý lesk a jemnosť pôsobia nadprirodzene. Usmieva sa úzkymi perami aj hnedými očami, na ktoré precízne naniesla riasenku.

„Zmenila si sa.“ Je odo mňa mladšia, no vyzerá oveľa dospeljšie.

„Aj ty,“ chytí ma pod pazuchu a vedie do domu. „Budeme mať spoločnú izbu, tak veľmi sa teším na nočné rozhovory o chalanoch. Som zvedavá, ako si tam žila. Všetko mi musíš povedať,“ rozplýva

sa a ja si musím zahryznúť do jazyka, aby som hneď na začiatku nevyhrkla niečo nevhodné.

Som si istá, že o chalanoch v mojom živote netúži vedieť nič.

„Liliana,“ teta ku mne kráča s natiiahnutými rukami. Tvárim sa, že sa mi práve uvoľnila gumička z vlasov a musím si ju urgentne napraviť. Stiahne ruky späť, no pohladí ma po pleci. „Som rada, že u nás stráviš leto.“

„To aj ja, teta Beátka.“

„Poď, ukážem ti izbu,“ Bianka neotála a svižne ma vedie ďalej po chodbe.

Jej izba má na dvoch stenách sivožlté tapety a televízor, na tretej obrovskú vstavanú skriňu a štvrtú tvoria francúzske okná od stropu až po podlahu, ktoré ponúkajú dokonalý výhľad na sivý betónový plot a strechu vedľajšieho domu.

„Máš to tu krásne.“ Je to fakt. Na našom byte bol krajší jedine výhľad na mesto z desiateho poschodia bytového domu.

„Ďakujem. Premiestnili sme ti sem rozťahovací gauč z Alexovej izby, dúfam, že bude aspoň trochu pohodlný.“

„To určite,“ posadím sa naň. Je oveľa pohodlnejší ako moja stará posteľ. Všetko je tu príliš krásne a normálne. Ja sem nepatrím.

„Pomôžem ti vybalit' sa?“

Kopnem do kufra a otvorím ho. „Veľa vecí v ňom nemám.“

„Nestihla si sa zbalit'?“

Bia je na mňa milá a ja jej nechcem klamať. „Na oblečenie nám peniaze nikdy neostali, bola som rada, ak som mame ukradla peniaze na jedlo.“

Díva sa na mňa vylakanými očami. Nežartujem, no viem, že ona v to dúfa, čaká, kedy sa zasmejem, a keď to neurobím ani po minúte, otvorí svoju skriňu.

„Akú máš veľkosť? Máš radšej šaty alebo rifle? Už dávno som si chcela preriediť šatník. Pomôžeš mi, ak si odo mňa niečo vezmeš,“ na tvári jej zažiarí dokonalý úsmev, ktorý ma spolu s jej slovami nepredvídateľne zahreje pri srdci.

Bianka ešte tvrdo spí, keď vstanem. Poľahky preklížnem von na dvor a vdýchnem do pľúc čerstvý ranný vzduch. Vonia po rose a noci, no prvé vychádzajúce lúče slnka na ňom zanechávajú odtlačky.

Slnko už určite vyšlo, no nevidím ho, pretože plot okolo je príliš vysoký a nepriepustný. Nemôžem vyjsť na ulicu, lebo brána je zamknutá. Kráčam po obvode plotu. Jediná cesta von, pri ktorej nevniknem na cudzí pozemok, je zo severu. Za domami v tejto uličke je už iba hustý les a kopec, ktorého by som sa pri prudkých dažďoch bála.

Slnko bude o chvíľu príliš vysoko. Nezaváham a pristavím si k plotu rebrík opretý o záhradný domček neďaleko. Vybehnem naň a víťazoslávne sa usadím na vrch plotu. Z druhej strany kopca je výška menšia, nemusím sa báť toho, že sa smrteľne zraním, ak by som spadla tam.

Musím sa postaviť, aby som ho zahliadla. Cítim slnko a nechám ho, nech ma pomazná na tvári. Je to hrejivý, ústretový dotyk starého priateľa, ktorý mi praje pekný nový deň.

Príjemné ticho preruší piskľavý zvuk. Hoc nerada, otvorím oči a hľadám stroju tohto nepríjemného piskotu.

Chlapec. Zatvára za sebou železnú bránu a pohodovo si kráča po chodníku vo vedľajšej záhrade. Pôsobí sebaisto a neohrozene.

Jeho hlasný dych počujem až sem. Kradne mi tento ranný svieži kyslík a pohlcuje ho oveľa rýchlejšie, ako stihnem ja.

Nepoddajné tmavé vlasy má rozstrapatené okolo súmernej tváre a pár prameňov sa mu prilepilo na spotené čelo. Odhrnie si ich spolu s kvapkami potu a spokojne sa zahľadí na oblohu. Neviem, akú farbu majú jeho oči, no nech je to akákoľvek, nič nepokazí, pretože tá rozvážna tvár je krásna. Má plné, dokonale tvarované pery, do ktorých sa túžite zahryznúť a cítiť ich mäkkosť na svojej pokožke.

Lícne kosti mu vyčnievajú, no nie príliš. Akurát na to, aby na seba upútali pozornosť a pritom vás ostroťou neporezali.

A tie hodvábné vlasy, do ktorých si zaborí dlhé, štíhle prsty... Myslím, že nikoho krajšieho som dosiaľ nevidela.

Civiem naňho a hoc veľmi chcem, nedokážem odtrhnúť pohľad od kvapôčok potu, ktoré sa mu kľžu po dlhom krku. Vsakujú mu do športového trička, ktoré mu zvýrazňuje všetky svaly na hrudi a pleciach.

„Koľko?“ pristaví sa pri ňom starší muž, zjavne jeho otec a sebaistota sa z neho vytratí, akoby ani neexistovala.

„Tri kilometre,“ chlapcov pôsobivý hlas mi rozbúši srdce. Dopiekla s ním, odkiaľ ho zhodili, takého dokonalého?!

„A koľko metrov?“

„Presné tri kilometre.“

Chlapec ledva stihne dopovedať, keď mu na líci pristane razantná facka. „Pomalý babrák!“

Sklopí hlavu a raneného líca sa ani nedotkne. „Zlepším sa.“

„To by som ti teda radil. Inak si ma nepraj!“

„Áno, otec.“

Len čo sa chlapcov otec stratí v dome, narovná sa a jeho sebaistota je späť. Zazrie na oblohu ako na dobrého priateľa, a keď si s úľavou vydýchne, otočí hlavu mojim smerom.

Kdesi vo vnútri viem, že by ma to malo vyľakať rovnako ako jeho. Na tvárach ani jedného z nás však nebaďať zmenu emócií.

S rukami vo vreckách podíde k plotu a pohľadom zastane až na mojej tvári. „Pod' dole,“ prehodí bezstarostne. Delia nás dva metre šírky aj výšky. Aj tak mi jeho pekná tvár takmer vezme slová.

„Pod' ty hore.“

„Pod' dole,“ zopakuje nástojčivejšie.

„Povídam ti, pojd' nahoru.“

Šklbne mu perami a jeho červené líce sa zachveje.

Skôr ako by sa ku mne vyšplhal, podídem bližšie a sadnem si na plot. Vyhovuje mi pozorovať ho z výšky, nechcem, aby vyšiel za

mnou, aj keď som to povedala. Je dosť vysoký na to, aby sa na plot dostal bez akejkolvek pomôcky.

Jediným krokom ku mne podíde a rukami obopne moje členky. Má veľké dlane, z ktorých ešte sála horúčava z fyzickej námahy. Mám v sebe nutkanie striasť sa ich, nedovoliť mu dotýkať sa ma bez povolenia, ale jeho dotyk mi je vlastne príjemný a vyvoláva vo mne dosiaľ neznáme city.

Úporne mi hľadí do očí, ako keby ma chcel zhypnotizovať. Tie jeho sú hnedé ako mliečna čokoláda. Hriešne sladká čokoláda. „O tomto nikomu ani necekneš.“

Tón jeho hlasu spolu s povýšeneckým výrazom gréckeho boha Dia mi vezme z mysle všetko pekné, čo som si predtým o ňom pomyslela. Nikdy by som nikomu nič, čo som videla, nevyzradila.

„Rozumieš mi alebo na teba platia iba frázy z Popolušky?“

Idiot. Egoistický somár.

Mlčím, keď zopakuje svoju požiadavku. „Nikomu ani slovo, jasné?“

„*To by byla ale troufalost, co?*“ Hrám jeho hru.

Rozšíri oči a keď pustí moje členky, viem, že je zle. Chytá sa plota vedľa mňa a pravdepodobne ma chce umlčať už navždy. Násilím.

„*Snad by ses nebral s malou holkou, takový mužský!*“ Staviam sa na nohy a cúvam po plote pred možným útokom.

Nezasmeje sa, iba prižmúri oči a precedí cez zovreté zuby. „Krapaňa!“

„*Tajtrlíku!*“

Udivene nadvihne obočie a popod nos si zašomre nadávku. Vystraší ma to. Chvatne sa otočím a skôr ako stihnem zacúvať pred jeho dotykom, pošmykne sa mi noha.

Zadržím bolestivý výkrik a padám zadkom rovno na vlhký trávnik tetinho dvora.

Určite mi tam ostanú modriny. Doriti!

„Lili!“ Z terasy sa ozve vystrašený krik uja Tona. „Žiješ?“

Spoza plota som nepočula žiadny ďalší hlas ani smiech. Nikto ma z jeho vrchu nesledoval. Prikývla som, aby si ten protivný hlu-pák odvedľa kládol moju smrť za vinu.

Vo chvíli, keď sa chcem postaviť, si uvedomím, že mi chýba jeden sandál.

Spadol mi do ich dvora. K nemu.

Moja stará topánka, ktorej odtrhnutý remienok som spojila s podrážkou zošívачkou.

Červeň mi pokryje celú tvár.

2

Naše topánky sú obrazom nášho života

„Máš ešte nejaké nebezpečné záľuby o ktorých by sme mali vedieť?“

„Nie.“ Zahanbene sklopím pohľad k čerstvej praženici. Nič chutnejšie som v ústach nemala už poriadne dlho. Prežívam pomaly a vychutnávam si na jazyku jej chuť.

„Mama sa ti neozvala?“ Teta zmení tému, aj keď ju neodľahčí.

„A vám?“ skôr ako niečo vyrieknem, potrebujem sa uistiť.

Obaja pokrútia hlavou.

Snažím sa o milosrdné klamstvo. „Prvé dva týždne má zakázaný telefón.“

„Jasné, to je rozumné,“ Beátke sa zvlínia pery do milého úsmevu.

Lož má krátke nohy, no ja som ju práve obula do opätkov. Na klamstvá som zvyknutá a s mojím výrazom tváre to nič neurobí.

Aj keď je to maximálne neslušné, schytím mobil do rúk a pod stolom kontrolujem maminu emailovú schránku.

Jeden čerstvý email žiari navrchu ako sfúknuté záchranné koleso. Ťahá ma ku dnu.

Nedostavila sa tam.

Neprišla.

Nikdy to nemala v pláne.

Poznám ju lepšie ako svoje päťročné sandále, preto mi nerobí problém prihlásiť sa aj na jej facebookový profil. Ako som predpokladala, včera si písala so svojím frajerom.

Tigrik

Už odišli?

Cicuška

Ano konečne su fuc

Tigrik

Všetko si zbal', cicuška. Vezmem ňu do raja

Cicuška

Hura novi život. O hodinu som tvoja laska. Milujem ta. Navzdi

Je mi zle. Z maminej gramatiky, ktorá nezahŕňa diakritiku či ypsilon, a z jasného faktu, že ma práve opustila.

Navždy.

Písala to hodinu po tom, ako sme odišli. Za tú jednu hodinu sa stihla opiť dostatočne na to, aby sa jej plietol jazyk a prsty, aby bola ochotná nechať ma napospas osudu.

Až po chvíli si uvedomím, že stojím. Všetci na mňa nechápavo zazerajú, no nikto ma nesúdi.

„Ďakujem za raňajky,“ vyberiem sa po chodbe. Potrebujem byť sama, spracovať túto novú informáciu a rozhodnúť sa, ako s ňou naložím.

„Lili, si v poriadku?“ ozýva sa za mnou Biankin hlas.

„Áno, len... nemám rada vajíčka.“

Objíme ma okolo pliec. „To je v pohode. Poď, pozrieme si nejaký dobrý film.“

Nedokážem vnímať film na obrazovke pred nami, aj keď som taký veľký monitor videla len v počítačovej učebni.

Premýšľam nad mamou a jej dobrým úmyslom poslať ma sem, aby sa ma zbavila.

Teta s ujom počítajú s dvoma mesiacmi počas leta. Nevyhnutný čas na liečenie. Nie na celý život, kým sa osamostatním.

Ak by som im to povedala, hrozí, že sa ma zbavia už teraz, a predstava decáku ani ulice ma veľmi neláka. Ak však budem mlčať, mám dva mesiace. Krásne letné mesiace, počas ktorých si ešte môžem zarobiť nejaké peniaze.

Pozriem sa na Bianku, ktorá sa smeje na filme. Venuje mi úprimný pohľad. Myslím, že pochopila moju prosbu o ticho a spoveď iba v prípade, že ju načnem.

Vyzerá ako slušné a dobré dievča.

Nevinné.

Prehltnem úzkosť, keď si spomeniem na Dalibora.

„Pôjdeš s nami večer von?“ Bianka sa podopiera o lakeť a hneď vlnité pramene jej padajú do tváre.

„Kam?“

„Na párty,“ oči sa jej rozžiarila.

„Rodičia ťa pustia?“

„Keď ide Alex a Fredy, tak áno,“ zaškerí sa.

Bez toho, aby som sa jej niečo spýtala, začne zo seba bezstarostne sypať informácie. V očiach jej žiaria zamilované iskričky, skôr ako povie prvé slovo.

„Fredy je odo mňa o tri roky starší, práve ide na výšku. Je vysoký, vyšportovaný, má nezabudnuteľné oči a keď sa na mňa usmeje, roztápam sa. Myslím, že som doňho zamilovaná už celú večnosť. Býva tu, hneď vedľa nás,“ ukáže smerom na dom, z ktorého vidíme iba strechu, no ja som dnes videla celý ich dvor. A nielen to. Videla som Fredyho.

Chcem jej povedať, že je to idiot, no zahryznem si do jazyka. „Máte spolu niečo?“ Usadím sa a chytím si členky. Až keď v bruchu pocítim chvenie, uvedomím si, že prechádzam po miestach, kde ma držali jeho horúce dlane.

Strasiem ho zo seba spolu so spomienkou na jeho dokonalú tvár. „Čo? Nie!“ vystraší sa. „Ja mám ešte čas,“ mykne plecom, akoby to bolo v našom veku samozrejmé. „On zatiaľ tiež nemal nič vážne, tak tajne dúfam, že na mňa počká.“

Na očiach má ružové okuliare. Ja sa na svet dívam realisticky. Nemienim si nič prikrášliť, no nehodlám vziať Bianke ilúzie o jej dokonalom budúcom priateľovi a partnerovi. Nechcem jej zničiť mladé sny skutočnosťou, ktorá zasiahla mňa. Žiť vo viere, že svet je plný lásky a nádeje, je krásne a vzácne. Ak sa nás dotklo zlo a nenávisť, nemali by sme brať ilúzie aj iným ľuďom. Nie takým mladým, ako sme boli my, keď nám vzali nádej.

„Som zvedavá, čo naňho dnes povieš.“

Neodporujem jej a prikývnem.

Na posteli mám toľko šiat, že by som ich mohla aj predávať. Sú to len kúsky, ktoré Bia už nenosí, pretože sa podľa nej scvrkli. Nerozumiem, odkiaľ berú peniaze na toľko oblečenia, no práve teraz sa nesťažujem.

„Tie marhuľové, jednoznačne! Pôjdu ti k vlasom a pleti.“

Obraciam v rukách letné vzdušné šaty po kolená. Volánová sukňa je posiatá malými žltými kvietkami.

„Sú krásne.“ Oblečiem si ich.

„Sú ti ako uliate, ja by som sa potrebovala zmenšiť o dve dĺžky, aby mi zakryli zadok.“

Mám len niečo vyše stopäťdesiat centimetrov, preto mi sedia všetky detské veci.

„Pristane vám to,“ ozve sa od dverí Alex. Skôr ako mu stihnem poďakovať, objaví sa vedľa neho druhá postava. Vysoký chlapec, ktorý sa ledva zmestí pod zárubňu.

Nevenuje pohľad Bianke, ale uprie ho rovno na mňa.

„Nabudúce skús inú záhradu, *Popoluška*,“ pristúpi ku mne s posmešným výrazom v tvári na vzdialenosť jeho štíhlej natiahnutej ruky. „V tej našej na teba nečaká žiadny princ.“

Zatnem zuby a prinútim sa nevraziť mu za túto urážku pästou.

Uchmatnem si svoj sandál spolu s igelitkou, v ktorej mi ho doniesol, a od hanby sa takmer prepadnem pod zem.

„Ďakujem,“ zašomrem to tak potichu, že naozaj pochybujem, že by ma počul. To, že videl moje obnosené sandále zblízka, je horšie, akoby videl mňa. Nahú.

Cítim sa zahanbene, ale aj tak mu opätujem uhrančivý pohľad. Roztápam sa pri ňom a nechcem si veľmi predstavovať, ako by som sa roztopila pri jeho úsmeve.

„Timotej!“ Alexov tvrdý hlas ma prekvapí.

Dotyčný mi nezabudne venovať jeden dlhý pohľad, predtým ako odo mňa odstúpi. Akoby mi tým len chcel povedať, že sme vyrovnaní.

Tajomstvo za tajomstvo.

Sandále za facku.

„A Fredy?“

„Sedí v aute,“ prehovorí krásavec a vtedy mi dôjde, že sa nevolá Fredy. Musí to byť jeho brat.

Z neznámeho dôvodu mi odľahne. Nechcem, aby bola moja sesternica zalúbená do nafúkaného cvoka.

Mlčky ich nasledujem až do auta. Keď som sa v chodbe obúvala, bola som nadmieru vďačná, že *Timotej* už odkráčal do auta.

„Timoteja neber vážne, myslí si, že je vtipný,“ zašepká mi Bia.

Prikývnem. Takáto vtipná viem byť aj ja.

Očakávaný Fredy sedí za volantom a keď nastúpim na zadné sedadlo a zbadám ho, potichu sa zasmejem. Fredy je síce rovnako vysoký ako jeho brat, no vlasy ma krátke a pichľavé, nie mäkké a pripravené na dotyk. Na jeho tvári vynikajú výrazné dioptrické okuliare a strnisko. Krásou bratovi nesiahla ani po členky.

Nechápem sesternicin vkus. Naozaj nie.

„Čo naňho hovoríš?“ ozve sa mi cestou do ucha. Pre hudbu ju takmer prepočujem.

Uznanlivo prikývnm. Bia mi silno stíska ruku, keď sa na ňu Fredy v spätnom zrkadle usmeje, šťastný ako lečo. Timotejova tvár sa mi odráža v skle, cez ktoré hľadá von. Vyzerá otrávene a zamyslene, akoby tu vôbec nechcel byť.

Cítim sa rovnako, ale viem sa pretvarovať oveľa lepšie.

Keď zastavíme pred barom, mám v sebe neznámy strach. Nikdy som nebola na podobnom žúre. Jediné miesto, kam ma Dalibor vzal, boli zadné sedadlá jeho auta a ich byt.

„Popoluška si zabudla sfalšovať doklady?“ Timotej zastane a otočí sa mojím smerom, keď ich pri vchode do baru nenasledujem dnu.

„Som Lili.“ Neviem, prečo mu to hovorím, keď zjavne moje meno pozná.

Naďalej na mňa uprene hľadá, akoby moju predošlú poznámku prepočul, a čaká na odpoveď.

„Občiansky mám už rok.“ Prejdem okolo neho rovno k vstupu do baru, hoc som pôvodne chcela ostať vonku. V zornom poli zbadám, ako pobavene nadvihne obočie.

„Mama ťa nepúšťala von?“ okríkne ma Bia v hlasitej hudbe. Je tu dusno, farebné svetlá blikajú na všetky strany a podnapití ľudia sa zvrávajú v rytme hudby.

„Nemala som na to čas ani chuť.“

„Tú chuť napravíme,“ žmurkne na mňa.

Fredy sa načiahne rukou po tej Biankinej a niečo jej povie, no pre hudbu mi to unikne. Berie ju na parket.

„Venuješ mi jeden tanec, sesternička?“ Alex sa správa ako vzorný džentlmen. Nemusel by, keďže si ho do manželstva ujo Tono doviedol, nie sme teda skutočná rodina, ale spôsoby zdedil po ujovi, rovnako ako mohutnú postavu a tmavé vlasy.

„Oveľa radšej by som išla von. Je tu zlý vzduch.“ A zovšadiaľ cítim alkohol, z ktorého sa mi dvíha žalúdok, už len keď ho vidím.

S pochopením sa na mňa usmeje a chyťí ma za plece. Timotej sa nám stratil z dohľadu, hneď ako sme vošli dnu.

Vedie ma von, keď sa pred nás postaví neznámy chalan a s Alexom si podajú ruky. Začnú viesť debatu o veciach, ktorým nerozumiem, a ani ich poriadne nepočujem.

„Pôjdem von, Alex.“

„Nechod' ďaleko. Máš telefón?“

Svižne prikývne a už sa pracem z tohto hlučného miesta, ktoré nápadne smrdí ako môj domov.

Čerstvý vzduch je balzomom pre moje pľúca. Pred barom je podobne rušno, a tak kráčam ďalej, až vyjdem z uličky rovno do parku. Je to krásny, malý mestský park, na stromoch sa hompálajú žlté sviečky a príkro osvetľujú lavičky pod sebou.

Sadnem si na tú najbližšiu, aby som bola v dosahu, keď ma budú hľadať, a upriem pohľad na malé svetielka. Sú ako hviezdy, ktoré mestský smog zakryl oranžovou žiarou. Teraz sú tu a tvoria všetky obrazce, ktoré si len dokážem predstaviť.

Chcem ich nakresliť, ale nemám so sebou papier ani ceruzku. Namiesto nich privriem oči a predstavujem si obraz, ktorý vidím v myšlienkach, ukladám si ho tam namiesto fotografie do telefónu. Moja pamäť je hodnovernejšia. Vidím Kasiopeju vo veľkom tvare písmena W a pod ňou sa vpravo jemne črtá Andromeda s galaxiou M31, ktorú som videla iba raz, hlboko v lese, bez svetelného smogu.

Niekedy som chodila von pozorovať hviezdy v domnienke, že ak uvidím nejakú padať, splní sa mi želanie. Mama si nikdy nevšimla, že som poľnoc nestrávil doma.

Keď padal meteorický roj, mala som len jedno želanie na každú hviezdu, ktorá zletela.

Nesplnilo sa. Mama stále pije.

Po líci mi stečie slza. Za ňou sa rozbieha ďalšia a ďalšia. Zotieram si ich z líc a oči držím zavreté, akoby ich to mohlo zastaviť.

Začujem čudné mľaskanie v pozadí.

Obzriem sa navôkol a pri pohľade pred seba sa mi zastaví dych.

Chvatne si utriem slzy, akoby to dokázalo pomôcť. Na lavičke oproti sedí Timotej. Sleduje ma s nemou, bezvýraznou tvárou. Na kolenách mu sedí brunetka, ktorá má hlavu sklonenú na jeho krku. Bozkáva ho, zatiaľ čo on ju drží jednou rukou pevne za zadok a druhú schováva pod jej tričkom. Ani nemrkne, keď sa na tento výjav zamračím.

Ďalej ma pozorne sleduje.

Netúžim vidieť, ako to bude pokračovať, no nemienim sa vzdať svojho krásneho miesta pod svetlami. Odvrátim od nich pohľad a vyložím si nohy na lavičku, aby som sa schúlila do kľbka a oni pochopili, že neodídem.

Z ich miesta sa ozve šum a ja pevne verím, že sú už preč. Vydýchnem si a pozorujem svoje sandále, keď na ne dopadne tieň.

Nepohnem sa.

Pred mojimi nohami sa usadí dobre identifikovateľný mužský zadok.

3

Vo vnútri to hnije, čo ak to niekto odkryje?

Nezdvihnem tvár, pozorujem svoje nohy a jeho prsty. Hánkami mi prechádza po remienku ľavej topánky, tiež nedirží najlepšie. Ne-dotýka sa mojej pokožky, no predsa ten dotyk cítim a rozpaľuje ma.

Zamrazí ma až myšlienka na to, kde boli jeho ruky pred chvíľou, na prsiach a zadku iného dievčaťa.

Spracem svoje nohy z lavičky. Tým dotykom mi naznačoval niečo iné ako našu blízkosť. Moju úbohosť.

„Prečo si tu?“ Stručné a vecné.

„Dnu to smrdí.“

Podráždene si vydýchne. Neodolám a zdvihnem zrak. Prameň vlasov mu stále neposlušne padá do tváre, aj keď si ho začesáva doboka. Pohľad mi odbehne k jeho krku, je trochu väčšími prekrvený, no cucflek z toho nebude.

Viem, že ma pozoruje, preto sa rozhodnem pre pravdu. „Mama mala byť na liečení.“

„Je chorá?“

„Je alkoholička.“ Hovorím to tak prirodzene, ako sa Timotej tvári. Akoby ho to vôbec neprekvapilo.

„Prečo *mala byť*? Nie je?“

Váham, ale jeho intenzívny pohľad mi rozviaže jazyk.
„Ušla s frajerom do Čiech.“

„Tono to vie?“

„Nie.“

„A čo tvoj otec?“

„Nezaujíma sa.“

Povzdychne si, akoby ho to trápilo.

„Nikom to nehovor.“

Šklbne mu kútikom pier, nie je to práve úsmev, ale podobá sa naň najviac zo všetkých jeho výrazov, ktoré sa mi naskytli. „To som už niekde počul.“

„Prečo si tu ty?“ Snažím sa zrakom neodbiehať k lavičke oproti.

„Dnu je príliš veľa báb, ktoré by mi išli po krku.“

Zasmejem sa, on sa tvári vážne. „Sebavedomie ti nechýba.“

„Veru, nechýba.“ Oprie sa rukou o opierku lavičky a uprene ma sleduje. Zadíva sa mi na pery.

„Ja sa na teba vešať nebudem,“ poviem, skôr ako mu napadne niečo urobiť.

„To sa mi uľavilo. Ani o to nestojím.“

Nútim sa zakryť ublíženie a rozpaky a nahradiť ich dotieravosťou. „A čo tvoj otec?“ Opakujem jeho otázku s očakávaním, že sa dozviem niečo za odplatu za svoje hlúpe úprimné minúty, ktoré by mohol využiť.

Tvár mu stuhne.

„Zaujíma sa až príliš?“

„Vidí vo mne viac ako ja sám, chce mi pomôcť.“ Timotej sa otca zastáva, túto formu zatĺkania viem pochopiť, ale prešla som si ňou už dávno.

„Tak nech ťa motivuje slovami, nie fackou.“

Pri poslednom slove prižmúri oči. Zjavne mu prekáža, že to hovorím nahlas.

„Tebe mama nikdy nestrelila?“

Spomeniem si na tú prvú, keď som odmietla sladkosť od jej frajera a zamkla sa v kúpeľni, aby ku mne nevbehol. Keď odišiel, mama mi dala takú tvrdú facu, že som na druhý deň nemohla ísť do školy. Vraj sme sa mohli večer dobre najesť, ak by som nebola úzkostlivá a taká hanblivá.

„Strelila a nikdy to neviedlo k ničomu dobrému.“

„Môj otec nie je alkoholik, vie čo robí.“

Priškrtené sa zasmejem. Nezmením jeho názor, ak si myslí, že to, čo som videla, je správne a otec mu takto vlastne prejavuje lásku a pomáha mu. „Keď myslíš.“

Panuje medzi nami trápne ticho, no Timotej sa aj tak nepostaví na odchod. Neviem, prečo ku mne vôbec prišiel, keď mal rozrobe-nú prácu. Aj tak ho zjavne moje slová a spoločnosť nudia.

„Budeš ma teraz pri behu pozorovať každé ráno? Alebo mám byť na pozore iba večer?“ Jeho slová vôbec neznejú milo, ani sa o to nesnaží.

Má o sebe príliš vysokú mienku. Rozčuľuje ma to.

„Pozerala som na východ slnka. A áno, budem ho sledovať každé ráno. Ani táto lavička ti nepatrí, takže tu budem sedieť, kedy sa mi zachce, a je mi jedno, čo robíš oproti.“

„Bude mi patriť, ak ju po mne raz pomenujú.“

Prekrútim nad ním očami. Idiot.

„Na pozorovanie slnka si nájdi iné miesto a nečum nám pri tom do dvora.“ Postaví sa a hľadá na mňa zvrchu. Je dosť vysoko, aby sa mohol dotknúť svetiel na strome, ale tvári sa, že ho nezaujímajú. Neviem, či ho zaujíma aj niečo iné ako on sám.

„Možno by stačilo, keby ťa otec bil vo vnútri.“

Z pier sa mu vyderie priškrtený zvuk. Ruky zatne do pästí a sánkou mu trhne. „Možno by stačilo, keby ťa mama bila častejšie, aby si nebola taká drzá.“

Dôjde mi dych. Chcem sa nadýchnuť, ústa mám otvorené, ale pľúca prázdne. Prehnala som to, no on ešte väčšmi.

Na malý moment sa mu na tvári mihne zaskočený pohľad, no ihneď sa stratí.

Zízam naňho s hrôzou v očiach. Pred sebou sa mi zhmotní predstava jeho slov. Všetky činy, ktoré odo mňa žiadala a ja som ich odmietla. Všetky, po ktorých mi dala facku alebo ma vyťahala za vlasy.

Prišla som o slová a Timotej odíde bez ďalšej poznámky. Sledujem jeho sebavedomú chôdzu a pevný chrbát. Kráča za dievčaťom na konci parku, ktoré mu sedelo na kolenách.

Netuším, či tam stálo celý čas, alebo len chvíľu, no je mi to jedno. Nepozerám sa na nich, keď sa stretnú. Dívam sa na tie hlúpe svetlá nad mojou hlavou, ale pred očami mám iné obrazce ako naposledy.

Všetko dobré, čo som si o Timotejovi chcela myslieť, zmyla posledná veta.

Nemôžem tie predstavy dostať z hlavy, ani keď ideme domov a blížime sa k autu.

Alex tu ostáva do rána, no nás dve musí odviezť Fredy domov. Bia má večierku do polnoci, takže to zjavne platí aj pre mňa. Nepriechim sa, nechcem tu byť ani o minútu dlhšie.

Fredy drží Bianku ochranársky za plece a otvorí jej dvere na strane spolujazdca.

„Tamara vybavená?“ Teraz hľadá poza môj chrbát a lišiacky sa uškŕňa, akoby nikto nechápal význam jeho slov.

„Jasné,“ Timotej sa ozve na druhej strane auta a sadá si dozadu. Ani sa na mňa nepozrie.

Som rada, že Alex nešiel a neprinútil ma sadnúť si do stredu, medzi nich dvoch. Asi by som radšej išla pešo, akoby som sa ho mala dotýkať plecom.

„Čo hovoríš na ten nový vojnový film?“

„Celkom dobré herecké obsadenie, čo povieš, Lili?“ Bianka s Fredym sa nás oboch snažia zapojiť do debaty, no ani jeden z nás nejaví žiadny záujem.

„Nevidela som ho.“

Rozprúdia vášnivú debatu, zatiaľ čo ja sledujem, ako si Timotej brnká po nohách prstami. Vyzerá nesvoj a nervózny.

Neprehovoríme ani slovo, kým sa pred domom nelúčime. Chystám sa za Biankou po chodníku, keď na zápästí pocítim jeho dotyk. „Môžeš na minútu?“ Drží ma na mieste.

Chcem mu odvrknúť, že v žiadnom prípade, ale Fredy sa už stratil za rohom a Bianka s úsmevom odkráča, vraj ma počká v dome.

Nemám veľmi na výber a okrem toho som zvedavá, čo mi túži vytknúť tentoraz.

Razantne si vytiahnem ruku z jeho zovretia. „Čo chceš?“

Opre sa o tetin chladný plot a bez emócií hľadí na svoje tenisky. Neujde mi, že sú značkové, a jemu zjavne vôbec neprekáža, že si ich zničí šúchaním o chodník.

„Prepáč,“ mrmle si to slovo popod nos. Derie sa mu z pier pomaly a slizko. „Nemyslel som to tak.“

Sledujem ho prižmúrenými očami. Neviem, či to myslí vážne, alebo si chce zo mňa len vystreliť. „A ako?“

„Proste som to prehnal. Vytočila si ma.“

„Pretože som povedala pravdu?“

Zdvihne zrak od svojich nôh a v očiach sa mu mihne úprimné sklamanie. Nechce, aby to tak bolo, ale vie, že to tak je. Neodpovie, no cítim jeho intenzívny súhlasný pohľad až v kostiach.

„Odpustené. Aj ja som to prehнала,“ zašomrem to rovnako potichu ako on.

„Ak chceš, hore za ich domom je opustená chatka. Je odtiaľ dobrý výhľad na východ aj západ slnka, neleží v doline ako tieto domy. Len si daj rebrík k plotu a choď asi päťdesiat krokov na severozápad.“

Hlavne odtiaľ zjavne nie je vidieť na ich záhradu a nedovidím ani na neho. „Porozmýšľam.“ Nech si nemyslí, že ho ihneď počúvnem.

Odlepí sa od múru. „Dobre. Tak dobrú noc.“

Urobí iba pár krokov, keď sa otočí. Jeden vlnitý prameň mu padne do tváre a zamrká. „Cestou späť mi hoď tú druhú topánku.“

Strieľa si zo mňa?

Znova ma chce uraziť?

Nečaká na moju odpoveď a stratí sa v ich dvore.

Keď sa na chodbe vyzúvam, poriadne si obzriem prvý sandál. Remienok drží pevne. Bližšie pozriem na spoj a nevidím tam žiadnu spinku.

Remienok je opravený. Odlepujúca sa podrážka zalepená.

Timotej mi dal do poriadku sandál a chce to isté urobiť aj s druhým. Preto si ho dnes na lavičke obzeral.

Nerozumiem, prečo je ku mne odporný, a pritom mi opravuje topánky.

Premýšľam nad tým, čo by jeho ruky dokázali urobiť so mnou. Vedel by ma dať dokopy, aj keď sa zvnútra rozpadám?

Alebo by ma ešte dôkladnejšie rozobral?

4

Padne kameň na kameň...

Bianka spí tvrďšie ako medveď cez zimný spánok. Chrápe. Hlasno. Nemôžem preto spať, no nebudem jej to vyčítať.

Zaspala, skôr ako som sa po sprche nahrnula do izby, a teraz, o piatej ráno, sa ani nepohla, kým som sa obliekla.

V celom dome panovalo ticho. Ujo s tetou chodia do práce až na siedmu, takže kým odídu, stihnem sa aj vrátiť.

Leziem po rebríku a myslím na to, že aj keď som spala iba tri hodiny, cítim sa nabudená energiou. Nekreslila som iba dva dni a už sa neviem dočkať.

Na druhej strane je plot síce nižší, no aj tak meria vyše metra. Zoskočiť nie je problém, no hádam sa mi tadiaľ podarí dostať aj nazad.

Počítam kroky, keď pred sebou zbadám útulnú malú chatku v brehu. Vpredu má iba dvere a jedno malé okno. Rovnú strechu pokryl mach a rovno vedľa nej vyrástol ihličnatý strom, ktorý ihličím rozotiera svoju miazgu na jej severnej strane. Stojí takmer na vrchu kopca, takže z nej naozaj môže byť vidieť aj zapadajúce slnko. Jej úzka drevená terasa stojí na železných pilieroch. Vedú k nej schody, pričom každý druhý je rozbitý, ale aj tak sa ľahko

dostanem hore. Zábradlie na terase je polámané a pri spodku prehnité. Ak by som sa oň oprela, pravdepodobne by ma neudržalo.

Je to tu polorozpadnuté a zanedbané. Nech to patrí komukoľvek, určite tu už dlho nebol. Možno sa o to nezaujímá a možno nežije. Alebo sa opíja a zabudol na to. Ako matka na mňa.

Usadím sa na podlahu práve vo chvíli, keď slnko lúčmi pohladí strechu chatky.

S úľavou sa opriem o drevo a zložím si skicár na ohnuté kolená. Prvé ťahy ceruzkou sú prirodzené, vedie ich moja myseľ, ktorá zanecháva na bielom čistom podklade sivočierny odkaz.

Svet by nemal byť čiernobiely, ten môj však je. Aj na základe mojich kresieb, ktoré mi pomáhajú uvoľniť zatrpknutosť zo srdca.

Jemná vlna uprostred papiera by mohla znamenať pokojné more aj teplý prúd letného vzduchu.

Keď sa k nej pridá ďalšia, viem, že je to iná možnosť.

Nepoddajné kadere.

Timotejova tvár mi zapĺňa myšlienky, aj keď mám pred sebou krásny východ slnka. Bez ohľadu na to, ako sa správa, má naozaj krásnu tvár vhodnú na umeleckú kresbu.

Venujem sa jeho perám, keď ku mne znova doľahne ten príšerný piskľavý zvuk trhajúci uši.

Odložím papiere nabok a zídem nižšie. Pozriem sa naňho iba na sekundu, aby som si dôkladnejšie obzrela jeho pery.

Som vyššie, ako je tetin plot, nepotrebujem byť tak blízko a zároveň sa za ním môžem ukryť. Mám dokonalý výhľad, nebudem ich počuť, ale vidím všetko. Ktovie, či si to uvedomil, keď mi o tomto mieste povedal.

Jeho tmavé vlasy zbadám práve vo chvíli, keď ho otec po nich udrie.

Plesne mu po hlave tak silno, až to zabolí aj mňa.

Timotej má sklonenú hlavu a otvára pery. Po chvíli monológu zdvihne pohľad a uprie ho na otca, ktorému sa v tvári stále odráža nevraživosť. Len čo sa k nemu otočí, struhne mu tvrdú facku.

Timotej si prejde prstami po nose a perách, a keď sa na ne pozrie, sú červené od krvi.

Zovriem v ruke kameň zo zeme. Chcem ho hodiť do jeho otca, urobiť hocičo, aby prestal. Cítim sa mizerne, keď som svedkom násilia, ktorému nijako nezabránim.

Koľkokrát som si priala, aby sa niekto zastal mňa, keď som to ja nedokázala?

Neviem, čo sa u nich deje, až kým nezačujem škrípanie brány. Príliš dlho som hľadela na kameň. Timotej stojí na dvore sám. Špinavé ruky si utiera do trička a naštvane kope do obrubníka okolo chodníka.

Pustím kameň na zem.

Buchne o kameň.

Čokoládové oči blúdia po priestore, až narazia na moje útočisko. Netuším, či ma vidí, alebo nie, ale zjavne áno, pretože jeho výraz je podobný otcovmu.

Je naštvaný a priam počujem, ako zaťal zuby.

Svižne sa vyberie mojím smerom.

Pocítim hlbokú úzkosť, mala by som sa dostať na tetin dvor. Preliezť plot. Lenže pri chatke mám kresby, jeho kresbu.

Rozbehnem sa k chatke, rozhodnutá vyhnúť sa mu, aj keby som si pri tom mala dolámať nohy.

S posledným dychom stúpam nahor, keď zbadám jeho chrbát. Stojí na terase a otočí sa ku mne so svojou, teda mojou, kresbou v rukách.

Pomaly a rozvážne schádza po schodoch. Inštinktívne cúvnam, pokiaľ ma nezastaví strom. Jeho veľká dlaň je vedľa mojej tváre. Delí nás iba jej dĺžka a ja cítim jeho teplý dych na perách.

Neblomne sa na mňa díva z výšky, keďže mu ledva siaham po pleciah. Nebojím sa ho, no aj tak mám žalúdok ako na vode. Dočerta s ním!

„Mobil,“ odsekne a nastaví pred oči mňa svoju dlaň.

„To určite.“

„Mobil!“

Položím mu ho do ruky. Nechcem sa hádať. Nijako nekomentuje jeho vek a nastaví mi ho, aby som ho odblokovala.

Zájde do galérie, je poloprázdna. Neviem, čo tam túžil nájsť, no nie je tam nič. Nemám pamäťovú kartu, okrem zaujímavých krajíniek si nefotím nič. Nevyzerá sklamane.

Otvorí čet.

Stuhnem.

Timotej vyvalí oči na obrazovku. Obaja čítame rovnakú správu.

Cicuška

Potrebujem pretiahnuť. Vrad sa mi skoro

Využijem chvíľu prekvapenia a vytrhnem mu ho. Rýchlo sa odhlásim a odložím si mobil späť.

Prekvapenie na tvári mu už opäť nahradil strojený nasrdený pohľad. „Gramatika ti veľmi nejde, krpaňa, alebo ťa mám volať inak?“ Pohľad mu klesne na môj dekolt. Úplne bez hanby mi z výšky hľadí na prsia. Obzerá si ma ako kus mäsa, ktorý mu hodili na obed.

Vzkypí vo mne hnev. „Písala to moja mama, blbec!“ Prekĺznem popod jeho rameno a vydám sa rovno na terasu. Mám dojem, že za posledné minúty som ho prekvapila už druhýkrát. Chvíľu mu trvá, kým sa spamätá a vyberie za mnou.

Priam cítim, ako mi dýcha na krk, keď mi pozerá cez plece na výkres, ktorý odhodil. Polovica tváre je jeho dokonalá kópia s povýšeneckým pohľadom, pri ktorom mi chýba pár ťahov. Tá druhá má ostré hrany, akoby jeho obrys tvorili rozpadajúce sa kocky. Jeho podobizeň na nej pôsobí drsne a črty tak ostro, že by ma pri dotknutí porezali. Ale oči, tie sú mäkké a citlivé, priam cítim ich hrejivé teplo, ktoré má roztápa.

Timotej preglgne a obíde ma bez toho, aby to okomentoval. „Prečo ma sleduješ? Čo odo mňa chceš?“

Hľadím mu na pery a ukladám si ich do pamäti. Pri ľavom kútku má ranu, ktorá sa ešte nestihla zahojiť. Na spodnej pere sa mu leskne kvapka krvi, načiahnem sa za ňou prstami. Ukazovákom sa jej dotknem. Jeho pery sú mäkké a vláčne. Stvorené na bozky.

Okamžite sa odtiahne, akoby som ho poprhnila.

„Nemôžem sa len tak prizerat.“

„Hovoril som ti, aby si sa nepozerala.“ Hlas má stále drsný a neprístupný, no v pozadí počujem mierne rozpaky.

„Bije aj tvoju mamu?“

„Nie,“ zatvári sa zhrozene.

„Brata?“

Pokrúti hlavou.

Nerozumiem tomu. „Vedia, čo robí?“

„Áno, a?“

Pozerajú sa na to a nič nepovedia, lebo si tiež myslia, že je to správne? Alebo zo strachu? Nech je to pre čokoľvek, Timotej si myslí, že je to normálne a musí to iba strpieť, lebo sa ho nikdy nikto nezastal.

Musím si sadnúť a oprieť sa chrbtom o chatku, pretože odrazu mi je ťažko. Žije s tým celý život a aj keby sa vo vnútri cítil ukrivdený a bitý, nie je tu nik, kto by mu to dosvedčil. Kto by ho pochopil.

„Mrzí ma to.“

„Čo ťa mrzí?“ Usadí sa vedľa mňa.

Otočím k nemu tvár, aj keď sa to bojím povedať nahlas tak blízko pri ňom, no viem, že to potrebuje. Rovnako ako ja.

„Mrzí ma, že sa ťa nezastali. Mrzí ma, že tu nebol nikto, kto by ho zastavil, keď na teba zdvihol ruku prvý raz. Že ti nik nepovedal, že to nie je správne. Mrzí ma, že...“

„Buď ticho!“ Skočí mi do reči s urazeným výrazom, bez toho, aby mi venoval pohľad.

Dotklo sa ho to. Mlčí a priam vidím, ako premýšľa, keď hľadá na vychádzajúce slnko.

Mlčím aj ja, tak ako si to prial, a čakám, kedy sa zdvihne a odíde. Obzerá si moje dlane uložené na kolenách a vidím, ako ho krv namojom prste prinúti prejsť si jazykom po spodnej pere.

Pri pomyslení, že som sa tej pery dotkla, sa zhlboka nadýchnem. Pravdepodobne ma vtedy niečo posadlo alebo ma k nemu postrčil bláznivý amor.

Mala by som sa tomu brániť. Pri tom množstve problémov, ktoré ma čakajú, sa naozaj nepotrebujem zamilovať.

Začína to byť trápne, sedieť takto v tichu, blízko a osamote. Vezmem si do ruky svoju kresbu a vrhnem sa na papier na jeho pery.

Cítim na sebe jeho pohľad. Obzerá si mňa aj moje ťahy.

Nahlas si povzdychne. „Čo budeš robiť, keď to dokončíš?“

„Pôjdem si hľadať brigádu. A ty?“

Šklbne mu kútikom. „Myslel som s týmto,“ kývne hlavou na svoj obraz. „Ja pôjdem na tréning.“

Iste. V duchu nad sebou prevrátim očami. „Odložím ho k ostatným, ale ak chceš, dám ti ho,“ zamyslím sa. „Veľa športuješ.“

„Chcem. To k tomu patrí.“

Nepomáha mi, že mu nevidím do tváre, keďže sa naňho práve dívam pomocou ceruzky a papiera. „Robíš nejaký šport?“

Vzduchom sa nesie jeho krásny, príjemný smiech. Nič posmešné, ale úprimné a nefalšované.

Zdvihnem k nemu tvár. Naozaj sa mu smejú oči aj pery. Radosť dotvorí jeho krásu do dokonalosti. Takmer mi to spôsobí zástavu srdca. „Nepozeráš šport?“

„Nemali sme doma telku, mama ju vymenila za balík sudového vína, keď prišla o prácu.“

Timotejovi sa úsmev rozšíri. „To je super. A čo Instagram, Facebook, TikTok?“

Netuším, čo je na tom super ani prečo sa tvári šťastne. „Nič z toho nepoužívam. Okrem maminho messenger,“ priškrtene sa zasmejem. Je to paradox.

„Wau,“ hlesne, zjavne celý nadšený.

Teraz sa už prihlúplo usmievame obaja. „Môžeš si ich zrušiť aj ty, vieš o tom?“

Zahľadí sa na svoje nohy a úsmev mu pohasne. „To by nebolo také ľahké.“

Vrátim sa k jeho podobizni s úmyslom dokončiť pár ťahov a dať mu ju. Viem, že ju chce mať len preto, aby som ju nemala ja, ale to je už jeho vec.

„Hrám hokej,“ vyhlási sám od seba. Beriem to ako krok vpred.

„Dlho?“

„Tak dlho, že už vlastne neviem robiť nič iné.“

„Si v tom dobrý?“

„Asi tak ako ty v tomto,“ jeho ukazovák sa ocitne na bielom nepokreslenom kúsku výkresu.

„Takže hráš mizerne.“

Zasmeje sa. „Poznám lepších odo mňa.“

„Ak ti to nevyjde s hokejom, môžeš byť obuvník. S podrážkami ti to ide dobre.“ Podupem opravenou topánkou o podlahu, stále drží pevne.

„Budem na to myslieť. Kreslíš iba pre seba?“

„Väčšinou. Si útočník?“

„Áno, ale prvý rok som chytal.“

„Brankári to podľa otca nedotiahnu tak ďaleko?“

Vydýchne si. „Presne.“

„Svoje kresby som musela pred mamou skrývať, vždy mi ich naschvál roztrhla. Vraj kreslenie je pre deti a mala by som sa radšej venovať,“ odmlčím sa, nechcem to povedať pred ním, „iným veciam.“

Urobím posledný ťah na papieri, ceruzku si uložím do štôsu k papierom a výkres mu podám.

Vezme ho do ruky a znova si ho dôkladne obzerá. „Myslel som, že to chceš na niečo použiť, že sa to dostane von,“ zamrmle a podáva mi svoj portrét späť. „Mrzí ma to.“

Zízam naňho a nedokážem to zakryť, no výkres si ihneď vezmem a odložím. „Chceš povedať, že si možno o niečo menší idiot, ako si myslím?“

„Tak nejako,“ postaví sa a podáva mi ruku.

Tie moje sa momentálne potia, akoby ronili slzy. Postavím sa bez jeho pomoci a on sa šibalsky uškrnie.

Prejdeme tých pár krokov v tichu a keď sa máme rozísť, Timotej kývne na moju nohu. „Daj mi tú topánku.“

Radšej sa pred ním vyzlečiem ako vyzujem. „Nie.“ Začnem sa štverať na plot a on sa na tom zatiaľ dobre zabáva.

„Krpata a drzá Popoluška.“

Usadím sa na plote a začnem zliezať dole druhou stranou. „Tú topánku si šetrím pre princa. Škoda, že u vás žiadny nebýva.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy To, čo z nás ostalo.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.